

Sygn. akt I C 1206/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2020 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

I. zasądza od M. C. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 35 580,57 zł (trzydzieści pięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt złotych pięćdziesiąt siedem groszy) wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 33 779,18 zł (trzydzieści trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemnaście groszy), wynoszącymi 28 stycznia 2020 r. 10% (dziesięć procent) rocznie, liczonymi jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednakże nie wyższymi niż dwukrotność ustawowych odsetek za opóźnienie, od 5 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od M. C. na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 543,18 zł (pięćset czterdzieści trzy złote osiemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1206/18

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna w W., pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wniósł o zasądzenie od pozwanej M. C. kwoty 35.580,57 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 33.779,18 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, za okres od 5 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że zgłoszonego roszczenia dochodzi w związku z niewywiązaniem się przez pozwaną z udzielonej jej na podstawie umowy z dnia 24 czerwca 2015 r. pożyczki. Powód podniósł też, że skierował on do M. C. pisemne wypowiedzenie umowy, z informacją, iż po bezskutecznym upływie terminu do spłaty, umowa ulegnie rozwiązaniu, a pozostały kapitał wraz z odsetkami stanie się wymagalny w całości.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie dnia 10 kwietnia 2018 r. nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zaskarżając to orzeczenie w całości i wnosząc o oddalenie powództwa, pozwana zakwestionowała żądanie pozwu tak co do zasady, jak i co do wysokości. Podniosła zarzut przedwczesności wypowiedzenia, niedopuszczalności wypowiedzenia warunkowego i niewykazanie uymocowania osob dokonujących wypowiedzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 czerwca 2015 r. M. C. zawarła z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę, na podstawie której udzielono jej pożyczki gotówkowej w kwocie 41.256,41 zł, na okres 84 miesiące, począwszy od sierpnia 2015 r. Data płatności raty przypadła na 1. dzień każdego miesiąca. Zgodnie z treścią łączącego strony stosunku prawnego, w przypadku braku spłaty zobowiązań w ustalonym terminie, począwszy od dnia następnego niespłacona kwota pożyczki traktowana jest jak zadłużenie przeterminowane (§9 ust. 5 umowy). Odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczane są według stopy procentowej równej czterokrotności stopy lombardowej (§3 ust. 8 umowy). Uprawnienie do wypowiedzenia umowy pożyczki zastrzeżone zostało dla banku na wypadek opóźnienia w zapłacie jednej pełnej raty za co najmniej jeden okres płatności (§11 ust. 4 pkt 2 lit. a Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A.). Okres wypowiedzenia określony został na 1 miesiąc (§11 ust. 4 i ust. 1 pkt 4 Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A.). Najpóźniej w ostatnim dniu wypowiedzenia M. C. zobowiązana była do spłaty całości kredytu we wskazanej w umowie wysokości, wraz z odsetkami (§13 ust. 2 Regulaminu kredytów i pożyczek udzielanych klientom indywidualnym przez Bank (...) S.A.).

dowód: umowa pożyczki. 33-35, regulamin k. 56-57, umowa rachunku bankowego k. 59-62

Saldo kapitału pożyczki zamykało się na dzień 5 grudnia 2017 r. kwotą 35.580,57 zł. W związku z zaprzestaniem przez M. C. spłacania pożyczki, pismem z dnia 20 lipca 2017 r. bank wystosował do niej ostateczne wezwanie do zapłaty zadłużenia przeterminowanego - informując o możliwości i czternastodniowym terminie złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a następnie - w związku z dalszym niewywiązywaniem się przez M. C. z zaciągniętego zobowiązania - pismem z dnia 2 października 2017 r. wypowiedział umowę kredytu. Pismem z dnia 5 grudnia 2017 r. bank wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 35.580,57 zł, jednakże bezskutecznie.

dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 36, wypowiedzenie umowy z dnia 2.10.2017 r. wraz z dowodem nadania k. 37-38, ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 20.07.2017 r. wraz z dowodem nadania k. 39-40, przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 5.12.2017 r. wraz z dowodem nadania k. 41-42

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu w wyroku.

Źródłem zobowiązania pozwanej względem powoda jest zawarta przez strony, następnie wypowiedziana przez powoda, umowa pożyczki gotówkowej z dnia 24 czerwca 2015 r. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.). Do umowy tej - z racji statusu stron, to jest powoda, będącego bankiem, i pozwanej, zawierającej przedmiotową umowę jako konsument, w warunkach określonych w art. 221 k.c. - zastosowanie znajdują również przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe.

Sporna między stronami pozostawała dopuszczalność warunkowego wypowiedzenia umowy pożyczki, a w konsekwencji skuteczność dokonanego wypowiedzenia i wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanej wobec powoda.

Podkreślenia w tym kontekście wymaga, iż znajdujące się w aktach warunkowe wypowiedzenie umowy pożyczki jest jasne w swej treści, jednoznaczne i kategoryczne. Już w jego tytule mowa o wypowiedzeniu umowy i o dokonaniu tej czynności pod warunkiem. Dalej, w treści, zawiera ono jednoznaczne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia. Wskazano tam też, że jest ono skuteczne jedynie na wypadek nieskorzystania przez pozwaną z uprawnienia do złożenia wniosku o restrukturyzację i niedokonania spłaty określonego w nim wyrażnie, kwotowo, zadłużenia (warunek zawieszający), a jednocześnie stanie się ono nieskuteczne w razie dokonania całkowitej spłaty zadłużenia przeterminowanego (warunek rozwiązujący). W świetle powyższego brak było obiektywnych podstaw uzasadniających wątpliwości co do intencji powoda, który wprowadzając umowę pożyczki wypowiada, co czyni pod warunkiem niezłożenia przez pozwaną wniosku o restrukturyzację i niedokonania spłaty wskazanego w jego oświadczeniu zadłużenia, to jednak zarazem daje pozwanej możliwość

kontynuowania umowy po spełnieniu zaległego świadczenia. Postawiony przez powoda w powołanym piśmie z dnia 20 lipca 2017 r. warunek wypowiedzenia umowy na wypadek niedokonania spłaty zadłużenia w kwocie 1.773,33 zł - w terminie czternastu dni roboczych od otrzymania przedmiotowego pisma - i jednocześnie na wypadek niezłożenia w określonym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia jest warunkiem zawieszającym, zaś warunek dotyczący całkowitej spłaty zadłużenia przeterminowanego w okresie wypowiedzenia (wynoszącym trzydzieści dni i rozpoczynającym się od dnia, w którym upłynął termin czternastu dni roboczych liczony od daty doręczenia pisma) ma charakter warunku rozwiązującego (co przy tym, jako istotne, wymaga zaakcentowania - jest to warunek dla pozwanej korzystny). Żaden z powołanych warunków nie jest przy tym w ocenie Sądu niemożliwy, przeciwny ustawie lub zasadom współżycia społecznego. Należy przy tym podkreślić, że brak jest co do samej zasady przeszkód do zastrzeżenia warunku w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy kredytu (zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, V AGa 49/18, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., II CSK 750/15, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r., V CSK 698/14, niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 marca 2015 r., I ACa 1195/14, niepubl.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 czerwca 2014 r., I ACa 516/14). Sytuacja prawna pozwanej pozostaje zatem w pełni jasna, oznaczenie dnia, w którym nastąpiło skuteczne wypowiedzenie umowy pożyczki nie sprawia żadnych trudności, zaś zastosowana przez powoda konstrukcja wypowiedzenia w istocie jest dla pożyczkobiorcy zdecydowanie korzystniejsza niż wypowiedzenie umowy bez warunku. W tych okolicznościach należało dojść do przekonania, że również i z właściwości umowy o pożyczkę nie wynika niedopuszczalność jej warunkowego wypowiedzenia, przy treści warunku jaki zastrzeżony został w przedmiotowej sprawie. (zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, V ACa 265/19 z dnia 9 września 2019 r.).

Wskazania zatem jednocześnie wymaga, iż powód dopełnił warunków, o jakich mowa w art. 75 c ust. 1 i 2 Prawa bankowego i zastosował przewidziany w art. 75 ust. 2 Prawa bankowego trzydziestodniowy termin wypowiedzenia.

Szczególnego zaakcentowania wymaga, iż pozwana nie tylko nie wykazała, ale nawet nie twierdziła, by po otrzymaniu przedmiotowego wypowiedzenia z wezwaniem do zapłaty, dokonała ona w terminie czternastu dni roboczych spłaty objętego nim zadłużenia, czy też by w terminie tym złożyła wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Nie wykazała też ona, a nawet nie twierdziła, by spełniła przesłanki ziszczenia się warunku rozwiązującego. W tym stanie rzeczy wypowiedzenie stało się skuteczne i nie zostało ono ubezskutezcznione.

Chybiony jest zarzut pozwanej, w zakresie braku umocowania osób dokonujących wypowiedzenia umowy w imieniu banku. Podkreślić warto, że umowę o pożyczkę gotówkową w sprawie niniejszej bez wątplenia podpisały osoby posiadające stosowne pełnomocnictwo, przedłożone do akt sprawy, w żaden sposób niezakwestionowane przez stronę pozwaną co do jego autentyczności, a poświadczane przez notariusza.

Pozwana nadto nie tylko nie udowodniła, ale nawet nie twierdziła, jednocześnie nie oferując w tej mierze jakichkolwiek dowodów, by wysokość niespłaconego przez nią kapitału opiewała na kwotę inną niż – wynikająca ze złożonych przez powoda dokumentów w postaci historii rachunku kredytowego oraz wyciąg do rachunku bankowego (k. 87-88,89-90) – kwota 35.580,57 zł, ani też by kwota ta została przez nią w całości, czy też w części – a jeśli tak, to w jakiej – spłacona.

Konkludując, należy podkreślić, iż powód sprostał obowiązkowi nałożonemu na stronę w art. 6 k.c. i 232 k.p.c., regulujących zasadę ciężaru dowodu. Przedłożył dokumenty i kopie dokumentów, z których wynika ustalony stan faktyczny, a tym samym wysokość zadłużenia pozwanej wobec powoda. Nie sposób uznać, że przedstawione przez powoda dowody w postaci dokumentów prywatnych nie mają waloru dowodowego. Sąd skorzystał przy ich ocenie z uprawnienia nadanego mu przez dyspozycję art. 233 § 1 k.c., przy czym pozwana w żaden sposób nie udowodniła swoich twierdzeń, zarówno w zakresie podniesionych zarzutów, jak i w zakresie tezy obronnej zgodnie, z którą należność główna i uboczna oraz termin wymagalności roszczenia zostały przez pozwanego błędnie wyliczone. Samo zanegowanie twierdzeń strony przeciwnej w procesie cywilnym, oparty o zasadę kontradiktoryjności, nie jest wystarczające, bowiem sąd ten nie działa, jak karny. Ustalana jest, bowiem prawda formalna, wynikająca z przedstawionych dowodów, nie zaś prawda obiektywna, która w swej istocie zawiera możliwość wyłącznie zakwestionowania zarzutów drugiej strony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uwzględnił powództwo w całości, orzekając o odsetkach zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c. który stanowi, że, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie zaś do przepisu art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Sąd uwzględnił również powództwo w zakresie dochodzonych przez powoda odsetek za opóźnienie. W niniejszej sprawie stopa odsetek za opóźnienie od przeterminowanego zadłużenia określona została jako czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, przy czym z uwagi na wejście w życie znowelizowanego przepisu art. 359 § 2¹ k.p.c., Sąd ograniczył wysokość odsetek od 5 grudnia 2017 r. do dwukrotności ustawowych odsetek za opóźnienie (odsetek maksymalnych).

O kosztach procesu zawartych w punkcie II wyroku Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 445 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego pracownikowi powoda 17 zł oraz koszt notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy przez powoda 81,18 zł.

Sygn. akt I C 1206/18

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)